

FRANK MCDONOUGH

GESTAPO

**MIT ȘI REALITATE DESPRE POLIȚIA
SECRETĂ A LUI HITLER**

Traducere din engleză de
ONDINE-CRISTINA DASCĂLIȚA

TREI

CUPRINS

Introducere / 9

1. Cum a luat ființă Gestapoul / 19
2. Oamenii și metodele Gestapoului / 46
3. Supravegherea credințelor religioase / 61
4. Vânătoarea de comuniști / 90
5. Denunță-ți vecinul / 121
6. Războiul rasial împotriva „declasaților” / 146
7. Persecuția evreilor / 173
8. Gestapoul la judecată / 200

Note / 225

Glosar de termeni și organizații / 246

Surse și bibliografie / 248

Lista ilustrațiilor / 264

Mulțumiri / 265

Indice / 267

CUM A LUAT FIINȚĂ GESTAPOUL

Germania are o îndelungată tradiție în ceea ce privește spionajul politic. În timpul Revoluției din 1848, regele Ludovic I al Bavariei a încuviințat supravegherea opozanților în berăriile locale. În 1871, când s-a proclamat Imperiul German, Prusia, căreia îi revenea 60% din teritoriul german, avea deja propria poliție politică, cunoscută sub denumirea de *Abteilung V* (Departamentul V), condusă de Wilhelm Stieber, care se născuse în 3 mai 1818 la Merseburg, în Saxonia, și provenea dintr-o familie din clasa de mijloc. De profesie jurist, el s-a alăturat poliției și a devenit cunoscut drept „șeful spionilor” lui Bismarck, jucând un rol esențial în activitatea serviciilor de informații germane din țară și străinătate.¹ Stieber a elaborat următoarele instrucțiuni pentru agenți:

Agentul este obligat să țină o întreprindere la alegerea sa atâta vreme cât aceasta se prezintă în exterior în acord cu cerințele comerciale sau de altă natură ale țării în care este angajat... Se înțelege că este necesar ca agenții noștri să inspire încredere cercurilor în mijlocul cărora activează și să susțină acea încredere prin afișarea unui mod de existență burghez obișnuit.²

În memoriile sale, care abundă de exagerări și de afirmații controversate, Stieber relatează că, în timp ce se afla în misiune la Londra, a izbutit cumva să intre prin înșelăciune în casa lui Karl Marx, aflat pe vremea

Respectarea dreptului la viață
aceea în exil în Anglia, și să fure liste cu membrii Ligii Comuniștilor*.³ Obiectivul principal al poliției politice prusace în interiorul Germaniei era să supravegheze partidele și indivizii ostili guvernului, în special membrii stângii comuniste.

În 1918, complexa rețea de spionaj organizată de Stieber în străinătate s-a prăbușit, dar noul guvern al Republicii de la Weimar a hotărât să păstreze poliția politică. În Prusia a fost redenumită *Abteilung IA*, iar mai târziu *Abteilung I*. În 1928, ministrul de interne prusac a stabilit că *Abteilung IA* avea misiunea de a urmări, preveni și pune sub acuzare toate infracțiunile de natură politică.⁴ În 1930 avea în jur de 1 000 de angajați care lucrau în cele patruzeci și patru de unități administrative (*Kreise*, cercuri, în limba germană — *n. red.*) ale Prusiei. Majoritatea ofițerilor proveneau din serviciul de investigații criminale al poliției.⁵

Erau monitorizate acțiunile comuniștilor, dar și supravegheată îndeaproape activitatea Partidului Nazist. De altfel, înainte de 1933, poliția politică prusacă le-a intentat membrilor Partidului Nazist 40 000 de procese.⁶ Cuvântările și scrierile tuturor frunțașilor naziști erau constant monitorizate. Un inspectorat dedicat partidelor extremiste de dreapta a fost înființat odată cu proliferarea acestor organizații în timpul Republicii de la Weimar.⁷

Numirea lui Franz von Papen în funcția de cancelar în 20 iulie 1932 a schimbat modul în care poliția politică prusacă se ocupa de „dușmanii statului”. Acțiunile împotriva comuniștilor au devenit principalul obiectiv. Frunțașul nazist Hermann Göring a preluat comanda asupra tuturor forțelor polițienești prusace, care numărau 50 000 de oameni, incluzând și departamentul poliției politice. Göring a înființat imediat un departament special însărcinat cu lupta împotriva comunismului. Au fost destituiți 11 șefi de poliție, pe motiv că aveau simpatii democratice.

Măsurile se încadrau perfect în obiectivul mai larg al naziștilor de a prelua controlul asupra tuturor serviciilor de securitate. Cele patru personaje-cheie implicate în acțiune au fost Hermann Göring și Rudolf Diels în Prusia, respectiv Heinrich Himmler și Reinhard Heydrich în Bavaria. Gestapoul a luat ființă în mare parte datorită eforturilor acestor patru indivizi. În final, Himmler și Heydrich aveau să controleze nu doar Gestapoul, ci întregul sistem polițienesc al Germaniei naziste, dar triumful lor nu a fost nicidecum cert.

* Marx și familia sa s-au stabilit la Londra în 1849. În urmă cu doi ani, în capitala Angliei fusese înființată organizația Liga Comuniștilor (*Bund der Kommunisten*), care este considerată prima grupare politică de sorginte marxistă. (*N. red.*)

Hermann Göring, născut în 12 ianuarie 1893 la Rosenheim, în Bavaria, provenea dintr-o familie ce aparținea în mod clar clasei mijlocii de sus. Tatăl său, Heinrich, fusese un prieten apropiat al cancelarului Otto von Bismarck, în timp ce servea ca ofițer în armata germană. O carieră militară îl aștepta și pe tânărul Hermann, doar că acesta era un adolescent îndărătnic, încăpățânat și dificil. A fost eliminat din școală după câteva dispute violente cu profesorii săi. Tatăl lui s-a gândit că disciplina din armată ar putea să-l îmblânzească. A urmat o școală de cadeți în Karlsruhe, iar apoi a intrat la școala militară din Berlin. În octombrie 1914, Göring s-a alăturat nou-înființatului *Fliegertruppen* (Corpul de aviație german), devenind un neînfricat pilot al prestigioasei „Escadre aeriene nr. 1“, condusă de legendarul „Baron Roșu“, Freiherr von Richthofen. Disponibilitatea lui Göring de a efectua misiuni de luptă periculoase i-a adus o serie de medalii, printre care Crucea de Fier, Clasa Întâi, și *Pour le Mérite* (*Blauer Max*/Max cel Albastru), cea mai înaltă distincție pentru fapte de vitejie. La sfârșitul Primului Război Mondial, Göring s-a reîntors la München, dar i-a fost greu să găsească o slujbă. După ce l-a văzut pe Adolf Hitler ținând un discurs într-o berărie în toamna lui 1922, s-a înscris în Partidul Nazist. A luat parte la celebra tentativă de lovitură de stat — *Bürgerbräukeller* („Puciul de la berărie“) —, fiind împușcat de poliști în Marienplatz, în centrul Münchenului. Puciștii urmăriseră să răstoarne guvernul Bavariei, dar au suferit o înfrângere umilitoare. În loc să preia puterea, Hitler, susținut de trupe SA, a izbutit să ocupe temporar o berărie înainte ca autoritățile să trimită poliția pentru a restabili ordinea și să-i aresteze pe conspiratori. În timp ce se afla în spital pentru a-și trata rănilor, Göring a devenit dependent de morfină, ceea ce a dus la internarea lui într-o instituție psihiatrică. Prin 1930, Göring devenise principalul consilier al lui Hitler în probleme de politică internă și liderul grupului de deputați al Partidului Național-Socialist din Reichstag. În 1932, Franz von Papen l-a numit ministru de interne al Prusiei și comandant al poliției.

Göring a stabilit imediat o relație strânsă cu Rudolf Diels, șeful poliției politice din Prusia, un funcționar și conducător cu experiență, iscusit și adaptabil, foarte priceput în chestiunile birocratice. Arătându-se mereu disponibil să execute ceea ce i se cerea, a devenit curând un sfătuitor indispensabil pentru Göring. În memoriile sale, scrise într-o manieră care să-l pună într-o lumină favorabilă, Diels explică de ce a renunțat să susțină Republica de la Weimar în favoarea politicii naziste.

Cercetând cu atenție cazul său, realizăm, de fapt, că Diels era un individ oportunista, lipsit de principii și duplicitar. Într-o autobiografie redactată în 1935, el descrie modul cum a ajuns să fie implicat în înființarea Gestapoului:

În 1930, am fost angajat la Ministerul de Interne, unde am devenit îndată șeful departamentului însărcinat să combată mișcarea comunistă. După 20 iunie 1932, acest obiectiv a fost lărgit considerabil, încât am fost capabil, încă din acea fază, să mă dedic pregătirilor de anihilare a comunismului în Germania în strânsă conlucrare cu membrii de frunte ai NSDAP-ului.⁸

Nu se știe dacă ideea de a transforma poliția politică prusacă în poliția secretă națională care avea să fie Gestapoul i-a aparținut lui Diels sau lui Göring, dar în Departamentul IA al poliției politice prusace funcționau ofițerii care au pus apoi bazele Gestapoului din Prusia. Göring a intuit că anchetatorii erau capabili să-și asume sarcinile cu un pronunțat caracter represiv pe care le-au primit la puțină vreme după aceea.

Heinrich Himmler, comandantul SS, garda de corp personală a lui Hitler, și tânărul său protejat Reinhard Heydrich au avut, de asemenea, un rol determinant în înființarea Gestapoului. Cei doi își desfășurau activitatea în Bavaria. Cu siguranță, Heinrich Himmler a avut cea mai importantă contribuție la dezvoltarea și transformarea SS-ului și a Gestapoului în cele mai de temut instituții ale Germaniei naziste. Adesea a fost prezentat drept birocratul nazist prin excelență, plictisitor, insensibil și calculat, preocupat de teoria rasială. Se trece astfel cu vederea faptul că era un extraordinar manipulator, organizator și administrator politic. Capacitatea lui de a recruta indivizi tineri, loiali și cu înaltă calificare i-a permis să construiască o echipă formidabilă de oameni eficienți și devotați, care îi împărtășeau viziunea înființării unui aparat de securitate interconectat. Niciun conducător nazist nu scria rapoarte la fel de convingătoare ca Himmler. Datorită acestei abilități a devenit un personaj indispensabil în rândul elitei naziste.

Himmler s-a născut în 7 octombrie 1900 la München într-o familie din clasa mijlocie. Tatăl său, un individ care ținea la disciplină, fusese pe vremuri tutore la curtea regelui Bavariei. Mama sa provenea dintr-o familie de legumicultori. Himmler a crescut în micul oraș bavarez Lands-hut în spiritul și litera religiei catolice. Mergea regulat la biserică, dar cu

timpul a devenit tot mai ostil învățămintelor bisericii. În 1917 a fost înrolat, dar nu a efectuat nicio zi de serviciu activ. La sfârșitul Primului Război Mondial a fost demobilizat la Berlin. A rămas acolo timp de doi ani, având diverse ocupații mărunte, printre care cea de comis-voiajor pentru o fabrică de perii sau de muncitor într-o fabrică de cleiuri. În 1921, Himmler s-a întors la Landshut, iar tatăl său i-a cumpărat o mică fermă unde creștea pui. Obişnuia să ucidă pui în fiecare zi, strangulându-i cu propriile mâini. În acea vreme a început să citească broșuri ale naționaliștilor germani, devenind extrem de interesat de chestiuni precum rasa și patriotismul. Își dorea să se implice în mișcarea de răsturnare a democrației instaurate de Republica de la Weimar.

Himmler s-a mutat la München, dar nu s-a alăturat imediat Partidului Nazist. A devenit, în schimb, membru al grupării *Reichskriegsbanner* (Drapelul de război al Reichului), iar în această calitate a avut contacte cu fruntași naziști. În 1923 s-a înscris în Partidul Național-Socialist și a participat la celebrul Marș spre Feldherrnhalle* din München, care s-a desfășurat după nu mai puțin cunoscutul Puci de la Berărie. A scăpat fără să fie prins sau arestat.

Himmler a făcut carieră în Partidul Nazist datorită rolului pe care l-a jucat în garda personală a lui Hitler: SS-ul. În 6 ianuarie 1929, a devenit comandantul SS-ului. Era foarte dedicat muncii și, în plus, își impunea standarde extrem de înalte. De obicei, își începea activitatea la opt dimineața și adesea rămânea la birou până după miezul nopții, ocupându-se cu meticulozitate de toate actele.⁹ În 1931 a înființat Secția I C a SS-ului din München, al cărei obiectiv era să culeagă informații despre opoziții politice, în special comuniști.

Pentru a îmbunătăți activitatea organizației, Himmler l-a numit șef al serviciului de siguranță pe Reinhard Heydrich, atunci în vârstă de douăzeci și șapte de ani. Născut în 7 martie 1904 la Halle, în Saxonia, tânărul înalt, frumos, blond, athletic, muncitor, aspru și nemilos a devenit protejatul lui Himmler. Provenea și el dintr-o familie din clasa mijlocie cu înclinații muzicale. Tatăl lui, Richard, era un celebru cântăreț de operă și un fervent naționalist. Mama sa, Elisabeth, era actriță. La rândul său, Reinhard a fost un talentat pianist și violonist. Era, de asemenea, un remarcabil atlet, înotător și scrimer. Deși avea diverse posibilități în privința carierei, în 1922 s-a înrolat în marină. În ciuda comportamentului

* Logie din Odeonplatz, München, unde s-au înfruntat puciștii conduși de Hitler și autoritățile bavareze. Cu acel prilej au murit 16 naziști. (N. red.)

său destul de dur, a fost promovat până la gradul de locotenent. Aspectul său fizic a atras mereu atenția femeilor, astfel că a avut mai multe relații amoroase. În cele din urmă a fost implicat într-un scandal după ce una dintre iubitele sale, fiica unui director al uzinei chimice IG Farben, a rămas gravidă, iar Heydrich a refuzat să se însoare cu ea. Cazul a ajuns în fața unui consiliu de onoare al marinei care a considerat că Heydrich a avut un comportament nedemn și l-a forțat să demisioneze în aprilie 1931. O carieră promițătoare părea să se încheie în acel moment. Însă noua lui iubită și viitoare soție, Lina von Osten, i-a intermediat contactul cu personalități de frunte ale mișcării naziste. Lina avea să-și amintească mai târziu că, la vremea când a intrat în partid, în 1931, Heydrich nu citise *Mein Kampf*.¹⁰ La scurt timp după aceea a fost recrutat de SS. Lui Himmler, care vedea în Heydrich idealul ofițerului de elită SS: energic, loial, motivat ideologic, eficient, necruțător, bine organizat și neînfricat, i-a produs o impresie puternică.

În 1932, Secția IC și-a schimbat numele în Serviciul de Securitate (*Sicherheitsdienst des Reichsführers* — SD). Încă de la începutul activității sale, SD-ul a fost conceput ca o organizație mult mai activă și eficientă decât predecesoarea sa, care preluase numele de la armata germană, unde serviciul de informații cădea în sarcina ofițerilor de la IC. Misiunea SD-ului era supravegherea și arestarea inamicilor politici și rasiali. Prin urmare, chiar și înainte de 1933, Himmler și Heydrich au dorit să aplice principiile rasiale și ideologice ale SS-ului în practicile și activitatea unei noi instituții: poliția secretă de stat.

Un singur membru al elitei naziste stătea în calea planurilor și intrigilor lor: conducătorul dur și excentric al batalioanelor de asalt (SA), căpitanul Ernst Röhm. Născut la München în 28 noiembrie 1887, acesta provenea dintr-o familie modestă, tatăl său lucrând la căile ferate. Tânărul Röhm a intrat în armată în 1906, iar în timpul Primului Război Mondial a fost decorat cu Crucea de Fier, Clasa Întâi. În 1919 s-a înscris în Partidul Muncitoresc German (DAP), care în 1920 s-a transformat în Partidul Nazist. A fost unul dintre camarazii și prietenii apropiați ai lui Adolf Hitler. Röhm era mic de stat, îndesat, cu o figură dură, care părea și mai amenințătoare din cauza unei cicatrici urâte de pe obrazul stâng.

După eșecul Puciului de la Berărie din 1923, Röhm s-a retras din serviciul activ al Partidului Nazist. Între 1928 și 1930 a fost consilier militar al armatei boliviene. În acea perioadă și-a publicat memoriile, intitulate *Geschichte eines Hochverrätters*. În 1930, Hitler i-a trimis o scrisoare prin

care îl invita să se întoarcă la München pentru a conduce batalioanele de asalt, Röhm și-a preluat postul în 5 ianuarie 1931. Hitler dorea ca trupele SA să acționeze ca o forță de bătași care să intimideze opoziții politici, mai ales în timpul unor mitinguri și marșuri sau al campaniilor electorale. De asemenea, a intuit că prețioasele contacte ale lui Röhm cu ofițeri din armată ar putea fi de folos mișcării naziste în lupta pentru putere.

Röhm avea propriile planuri extrem de ambițioase și radicale. Dorea să creeze o forță de poliție secretă nazificată din rândul membrilor SA.¹¹ Considera că luptătorii din linia întâi a SA-ului ar fi trebuit să aibă prioritate față de poliștii de carieră. Dar și mai controversată era intenția lui de a încorpora armata germană (*Reichswehr*) în SA. În martie 1932, a avut loc o importantă adunare în apartamentul lui Röhm din Goetheplatz din München, unde s-a discutat propunerea înființării unei forțe de poliție secrete naziste. Printre cei prezenți s-au aflat Joseph Goebbels, șeful propagandei naziste, Rudolf Hess, secretarul lui Hitler, și Heinrich Himmler, conducătorul SS-ului și al SD-ului. S-a convenit că poliția secretă de stat a unui guvern nazist trebuia să fie o organizație nazistă, controlată de SS, care avea să colaboreze îndeaproape cu mașinăria de partid, inclusiv cu SA-ul. Când a fost întrebat despre ce fel de oameni urmau să constituie această forță de poliție, Himmler a răspuns: „Nu îi vom găsi, ci îi vom forma.”¹² În mod deloc surprinzător, Röhm nu s-a simțit nicicând obligat să respecte deciziile luate atunci.¹³

Hitler și-a asumat un uriaș risc politic aducându-l pe Röhm înapoi între conducătorii Partidului Nazist. Personalitatea intransigentă a lui Röhm era dublată de scandalul sexual din viața lui particulară. Röhm nu făcea un secret din homosexualitatea sa, care pe vremea aceea era interzisă și se pedepsea conform Articolului 175 al Codului penal german. Dar Röhm trăia înconjurat de o ceată de tineri homosexuali.

Ziare precum cotidianul social-democrat *Münchener Post* sau săptămânalul de stânga *Welt am Montag* au publicat în primăvara anului 1932 o serie de scrisori pe care Röhm le-a adresat medicului său, Karl-Günther Heimsoth, în care își mărturisea „sentimentele și actele homosexuale” și descria relațiile sexuale cu femeile drept „nefirești”.¹⁴ Aceste scrisori au fost reluate într-un pamflet de propagandă politică al social-democraților în timpul alegerilor prezidențiale din 1932. Publicate sub titlul „Cazul Röhm”, au fost vândute în 300 000 de exemplare și îndelung mediatizate în timpul campaniei electorale. Dar cine oare pusese la dispoziția presei de stânga aceste scrisori? Nimeni altul decât Rudolf Diels, șeful poliției

politice prusace. Copii ale scrisorilor se aflau în posesia procuraturii din Berlin, care investiga acuzațiile cu privire la activitățile homosexuale ale lui Röhm. Documentele au fost transmise poliției din München, dar cazul a fost clasat.

Noul guvern de „coalitie națională” din 30 ianuarie 1933 avea în componență doar trei membri ai Partidului Nazist: Adolf Hitler, noul cancelar, Göring, ministru fără portofoliu, și Wilhelm Frick, ministrul de interne. Frick s-a născut în 12 martie 1877 la Alsenz, în Bavaria. Studiasse dreptul și avea un doctorat în științe juridice. Condusese poliția de siguranță din München și participase în 1923 la Puciul de la Berărie, în urma căruia fusese condamnat la cincisprezece luni de închisoare cu suspendare și destituit din poliție. Cu timpul și-a refăcut reputația. În ianuarie 1930, Frick a devenit ministru de stat pentru afaceri interne în Turingia și conducătorul departamentului juridic al Partidului Nazist. În calitate sa de jurist și înalt demnitar guvernamental cu experiență, Frick a revendicat controlul asupra poliției din Germania nazistă. Conservator din fire, Frick intenționa să transforme forțele existente de poliție ale landurilor într-o singură forță de poliție centralizată, care să-și păstreze statutul profesional. Știa că formarea unei astfel de instituții nu era o sarcină ușoară, dat fiind sistemul federal al landurilor cu guverne independente. Fiecare unitate administrativă avea propria forță de poliție, care includea un grup mic de ofițeri însărcinați cu poliția politică.

Sub conducerea lui Frick nu s-a realizat nici măcar nazificarea completă a poliției din Prusia. În primul an de guvernare nazistă, 1 453 de ofițeri considerați „suspecți” de către regim au fost destituiți. Dar aceștia reprezentau doar 7,3% din totalul ofițerilor. Cei mai mulți erau polițiști obișnuiți, cu grade inferioare.¹⁵ Criteriul de bază pentru recrutarea în poliția politică, iar apoi în Gestapo era vechimea în poliție, nu calitatea de membru al Partidului Nazist, al SS-ului, SD-ului ori SA-ului. Rudolf Diels își va aminti mai târziu că majoritatea ofițerilor de la începuturile Gestapoului erau „funcționari cu state vechi, nu naziști” și că încercau „să opună rezistență terorii” batalioanelor de asalt. Oameni precum Rudolf Diels au avut mari dificultăți în relațiile cu membrii batalioanelor de asalt în primul an al guvernării naziste. SA-ul nutrea un nedisimulat dispreț față de funcționarii apolitici și încălca în mod constant ordinele de acțiune conform unor proceduri reglementate prin lege.¹⁶

Este clar că Göring și Diels au sprijinit acțiunile brutale împotriva comuniștilor de la începutul regimului hitlerist. Se bucurau și de protecția

lui Hitler, care declara: „Lupta împotriva comuniștilor nu trebuie să depindă în niciun fel de considerente juridice.”¹⁷ Într-un discurs fără menajamente adresat ofițerilor de poliție prusaci în 17 februarie 1933, Göring recunoștea: „Orice glonț care există acum în încărcătorul unui pistol al poliției este glonțul meu. Dacă îl folosiți pentru a ucide, eu sunt ucigașul. Eu am ordonat toate acestea, le iau asupra mea. Îmi asum toată responsabilitatea.”¹⁸ În 22 februarie 1933, Göring a semnat un decret prin care li se permitea tuturor membrilor SA să se alăture poliției auxiliare (*Hilfspolizei*). Scopul era de a-i folosi pe acești bătauși duri pentru a-i înfrânge pe comuniști. În câteva săptămâni, numărul membrilor SA înscriși era de șapte ori mai mare decât cel al polițiștilor obișnuiți. Drept urmare s-a instalat un regim de teroare. SA-ul a organizat raiduri brutale, a arestat mii de comuniști și i-a închis în ceea ce a ajuns să fie cunoscut drept lagărele de concentrare „sălbatică” (*wilde Konzentrationslager*), depozite, barăci sau clădiri abandonate în care oamenii ajungeau fără să fi fost judecați, erau bătuți, torturați și adesea uciși. Privind retrospectiv, decizia lui Göring de a folosi SA-ul pentru a-i strivi pe comuniști a fost neinspirată, deoarece a declanșat o perioadă de teroare nazistă care s-a dovedit apoi foarte greu de stăpânit.

În timpul proceselor de la Nürnberg, Rudolf Diels a recunoscut brutalitatea nelegiuită a primelor luni ale regimului nazist:

Comuniștii erau executați de diferite grupări ale partidului, în special de SA... Se foloseau metode simple: lipsiți de libertate, oamenii erau supuși unor rele tratamente fizice sau chiar uciși. În mod ilegal, erau deținuți în tabere, adesea vechi barăci militare, cartiere generale ale batalioanelor de asalt sau fortărețe. Mai târziu, aceste locuri aveau să fie cunoscute drept lagăre de concentrare, precum Oranienburg de lângă Berlin, Lichtenberg, Papenburg, Dachau în Bavaria etc. (...) Crimele comise erau justificate în diverse moduri: „Împușcat în timp ce încerca să fugă”, „s-a opus arestării” sau altele la fel.¹⁹

Diels estima că aproximativ 40 000 de oameni au fost reținuți în „arest protectiv” în 1933 și că între 5 000 și 7 000 de opozanți politici au fost uciși în acest mod în primul an de la preluarea puterii.²⁰ Conform statisticilor oficiale, reiese că 100 000 de oameni au fost, de fapt, reținuți în „arest protectiv” în cursul lui 1933, dintre care cei mai mulți în primele luni ale anului. Aceste cifre nu-i includ pe cei care au fost pur și simplu

Respect răpiți de SA, duși în pivnițe sau lagăre de concentrare neoficiale, pentru a fi torturați. Numărul celor uciși în 1933 este la fel de greu de stabilit. Probabil că este vorba de cca 1 000 de victime, și nu de 7 000, așa cum declara Diels.

Heinz Gräfe, un tânăr student la Facultatea de Drept din Berlin, a asistat în martie 1933 la primele violențe ale SA-ului:

Are loc o revoltă! Ieri și alaltăieri, steaguri negru-alb-roșii și steaguri cu svastica au fost arborate pe toate primăriile și clădirile publice (tribunal, poliție, cazărmi). Membrii SA-ului sunt înarmați cu mitraliere și se comportă ca o forță de poliție auxiliară. Sub protecția poliției de stat, au luat cu asalt clădiri publice și sedii ale ziarelor. În Pirna, azi la prânz, au ocupat sediul presei locale și librăria, au arestat personalul și i-au scos afară pe ceilalți; au distrus reclamele și au adunat tot materialul tipărit în stradă unde i-au dat foc.²¹

Werner Schäfer, comandantul lagărului de concentrare de la Oranienburg, a susținut că Diels se afla „în relații strânse” cu liderii SA-ului. Iată ce a declarat acesta: „Oranienburg a devenit curând unicul lagăr pentru opozații politici din Berlin și din întreaga provincie Brandenburg... Oranienburg nu avea nici măcar 1 000 de prizonieri [la sfârșitul anului 1933], iar... Berlinul era centrul opozațiilor politici ai NSDAP-ului și prin urmare avea o proporție mare de opozați politici.”²²

Schäfer a contrazis, de asemenea, afirmația lui Diels că poliția politică și Gestapoul îi tratau pe prizonierii politici fără violență în timpul interogatoriilor de la Berlin și că toate actele de violență din timpul acțiunilor de epurare a comuniștilor veneau de la SA. „Cu o anumită ocazie, amintește Schäfer, Gestapoul din Berlin a trimis în lagăr doi prizonieri grav maltratați. A doua zi, m-am dus... la superiorul meu și i-am cerut să expedieze, împreună cu mine, un protest la sediul Gestapoului din Prinz Albrecht-Strasse și să ceară o explicație, pe care intenționeam să o transmit într-un raport către Ministerul de Interne al Prusiei.”²³ După ce incidentul a fost cercetat, s-a ajuns la concluzia că, într-adevăr, Gestapoul i-a maltratat pe prizonieri și că aceștia nu ar fi trebuit să ajungă în acea stare la Oranienburg.

Hans Frank, un nazist devotat, ministru de justiție la München, a cerut încetarea arestărilor arbitrare, a interogatoriilor brutale și agresiunilor SA-ului împotriva dușmanilor politici.²⁴ În 2 august 1933, Göring